

הברית המיוחדת

Category: דברים, נצבים

כשהגיעו הרב גרוסמן ואשתו למגדל העמק, ההתחלה באמת הייתה קשה. היכן מצאו את הכוח להמשיך?

הוא לוקח אותך לגיהנום

אחד הרבנים הכי פופולריים והמוכרים בישראל, הוא הרב יצחק דוד גרוסמן. הוא חולש על אימפריה חינוכית של למעלה מששת אלפים תלמידים ומוסדות שעוזרים לאוכלוסייה במצוקה שמשתרעים על שטחים בגודל של אוניברסיטת קולומביה. הכל התחיל אחרי מלחמת ששת הימים. כתוצאה מהתעוררות של הניסים שאירעו באותה מלחמה, בחר הרב גרוסמן לעבור יחד עם אשתו למגדל העמק.

באותם ימים הייתה זו עיירה מוכת עוני ופשע. כשעבר עם אשתו ממאה שערים כדי להתיישב במגדל העמק, שכר מונית שתיקח אותו לשם. בדרך מירושלים, עצרו בתחנת דלק והרב יצא לרגע מהרכב. הנהג פנה לאשתו ושאל אותה, האם היא יודעת לאיפה בעלה לוקח אותה. ואז הוא אמר לה, "הוא לוקח אותך לגיהנום".

הם הגיעו לשם, שכרו דירה קטנה, התיישבו בעיר, והחלו בפעילות עם הצעירים. אט אט התחבבו על הציבור שם. אבל היה אדם אחד שלא אהב את זה. היה זה ראש המועצה צבי אלדרוטי. אלדרוטי לא היה סתם ראש מועצה, הוא היה "השריף" של מגדל העמק. הוא שלט ביד ברזל. שום דבר לא אז במגדל העמק ללא הסכמתו.

צבי אלדרוטי היה איש מפלגת מפא"י, ולכן לא אהב שה"חרדי הזה" הגיע לעשות נפשות למפלגה דתית ויתערב בפוליטיקה. הוא החליט לשלוח את הרב גרוסמן חזרה לירושלים.

מה עוד נשאר לנו לעשות חוץ מלצחוק?

יום אחד, כשנה לאחר המעבר של הרב גרוסמן לעיר, התדפק על דלת ביתו בעלי הדירה בה הוא גר. הרבנית פתחה את הדלת, וקיבלה אותו במאור פנים. בעל הבית לא השתהה. הוא הודיע לה שהם חייבים להתפנות מהדירה עד מחר בבוקר. היא נחרדה. בעלה הרב לא היה בבית, והיה בנסיעה בירושלים. באותן שנים, לא היו טלפונים סלולריים, ואפילו טלפונים רגילים היו משהו שרק אנשים מבוססים כלכלית זכו לו. הרבנית אמרה לו שלפחות ימתין עד שבעלה יחזור לעיר, אבל היא לא יודעת מתי בדיוק הוא אמור לחזור.

לבעל הבית לא הייתה סבלנות. הוא אמר לה שהוא עובד במועצה המקומית, ושם הסבירו לו, שאם הוא רוצה לשמור על משרתו, הוא לא יכול להשכיר דירה לרב הזה. לרבנית היה ברור שהיא לא רוצה שהמשכיר יאבד את מקום עבודתו בגללם, ובליט ברירה, שכרה סוס ועגלה ועזבה את ביתה יחד עם בתה התינוקת, העמיסה את מעט מהמטלטלין שהיו בביתה, ועברה לגור בעזרת הנשים של בית הכנסת האשכנזי.

ביום שישי, חזר הרב גרוסמן לעיר. הוא מגיע לביתו, דופק בדלת ואף אחד לא פותח. הוא ניסה את המפתח, אבל הוא מגלה שהמנעול הוחלף.

הוא דפק שוב, ואז יצא אחד השכנים ואמר לו, "כבוד הרב, אתה כבר לא גר פה יותר". הוא שאל אותו "מה זאת אומרת? ואם אני לא גר פה, אז איפה אני כן גר?" "הגיב השכן, "איפה אתה גר אני לא יודע, אבל פה אתה כבר לא גר". השכן סיפר לו שבעל הדירה שעובד במועצה, גירש את אשתו מהדירה.

כשליהודי אין לאיפה ללכת, הוא הולך לבית הכנסת. בהגיעו לבית הכנסת פגש את אשתו יושבת שם עם מעט מטלטלין. כשראתה אותו, פרצה בצחוק, "מה עוד נשאר לנו לעשות חוץ מלצחוק?"

לאחר שסיימו לצחוק, החליטו לחפש מקום אחר לגור בו, אבל לא מצאו מישהו שיסכים להשכיר להם דירה. השמועה שה"שריף" של העיר לא רוצה אותם, גרמה לכך שאנשים פחדו להשכיר להם דירה.

בסוף מצאו דירה מוזנחת ² "חורבה", שבעליה היה אדם מבוגר שלא היה כפוף למועצה. הם החליטו לשכור את הדירה על אף תנאיה הקשים. הכל היה שבור. דלת הכניסה נעקרה ממקומה, המטבח היה קטן והרוס ובחורף היה קור גדול. הם הביאו מזרונים והתמקמו בדירה.

חורף קשה מאוד עבר על משפחת גרוסמן, התינוקת חלתה וכמוה גם אביה. הרבנית הרגישה שהיא לא יכולה יותר. היא כתבה להוריה מכתב ארוך, מלא תסכול וכאב. במכתב תיארה את הקשיים שהיא עוברת. כאשר סיימה לכותבו, הביטה בשני העמודים הגדולים שהיא מילאה בכתב יד צפוף. היא הזדקפה, שאפה לריאותיה מנת אוויר, זרקה את המכתב לפח והחליטה שממשיכים. (חיי שליחות ע' 120)

הברית השנייה

בשבת שלפני ראש השנה תמיד קוראים את פרשת נצבים. הפרשה פותחת במילים "אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם" לעברך בברית ה' אלוהיך". אומר רש"י: "מלמד שכינסם משה לפני הקב"ה ביום מותו להכניסם בברית". ערב כניסתם לארץ ישראל, כינס משה רבינו את עם ישראל וכרת איתם ברית.

לכאורה עם ישראל כבר כרת ברית עם הקב"ה במעמד הר סיני. מדוע היו זקוקים לברית נוספת.

ואולי יש לומר, שכל זמן שעם ישראל היה במדבר, משה רבנו היה איתם יחד כל הזמן. כל פעם שהייתה איזו בעיה או משבר, הם פנו למשה רבינו. אין מים, מתלוננים למשה. אין אוכל, שוב פעם משה. מתעייפים מהדרך, מקנטרים את משה. משה תמיד היה שם להציל את המצב.

משה ידע, שמעתה והלאה, הוא לא יהיה איתם יותר בגשמיות. הם עומדים להיכנס לארץ ישראל, ושם להפוך לעובדי אדמה. בארץ ישראל, כבר לא ירד מן השמים, המים לא יגיעו עד הכניסה לבית. בארץ ישראל הם יצטרכו לעבוד קשה כדי להתקיים.

לכן משה רבנו כרת איתם ברית, כדי שברית זו תיתן להם את הכח בימים שיבואו, שגם כשיהיה קשה ויזרקו אותם מהדירה, יהיה מאוד קר בחורף, והאדמה לא תגדל את הפירות שקיוו שהיא תיתן ² גם אז לא יאבדו תקווה.

רק כולכם

סוד הכוח של הברית הזאת נמצא בשם הפרשה "נצבים". כשמשה כרת את הברית עם ישראל הוא בחר במילים: "אתם נצבים היום". הוא לא השתמש במילה השכיחה יותר, "עומדים".

אומר הרבי, "הביטוי 'נצבים' מבטא עמידה תקיפה ואיתנה, תקיפות של מלך כפי שנאמר 'נצב מלך'. כשהגמרא מבקשת להמחיש תקיפותו של מלך, היא אומרת 'אמר מלכא עקר טורא' (אמר המלך נעקר ההר). זו אפוא התקיפות שנותן הקב"ה ליהודי כוח לעקור הר.

"אולם התנאי לעוצמה זו של עם ישראל הוא 'כולכם', תחושת אחדות, אמנם יש חילוקי דרגות בעם ישראל ³ לכל אחד תפקידו וייחודו, ואין צורך לטשטש את ההבדלים שבין מגוון הסוגים בעם ישראל, ואולם הכל חייבים לחוש את האחדות המלכדת את כולם". (שולחן שבת דברים ע' 233)

אומר אדמו"ר הזקן בלקו"ת, שהפסוק "אתם נצבים היום" מתייחס לראש השנה. ראש השנה הוא היום בו בכל שנה אנו שוב כורתים ברית עם הקב"ה, ושוב מקבלים את הכוח לא להתפעל משום דבר, ולמרות הכל להמשיך. וכשמתגברים על כל המכשולים, מגלים שאפשר להפוך את המכשול לדבר שמסייע לעבודת ה'.

אחרית דבר

אותו ראש המועצה, הפך מאויב לאוהב, לא רק שלא הפריע לא, אדרבה, הוא היה זה שדאג למנותו כרבה הראשי של מגדל העמק.